

Man vil herefter kunne danne sig en Forestilling om, hvorledes Fremgangsmaaden maatte være, dersom man vilde paalægge Præsterne selv at udrede de dem tilkommende Pensioner, uden derved at forringe deres Lønningsvilkår.

Man maatte nemlig:

1. Give hvert Embede et Tillæg af omtrent 120 Rd. til den det oprindelig tiltænkte Lønning.
2. Oprette en særlig Pensionsskasse for Geistligheden, af hvilken samtlige Pensioner til de geistlige Embedsmænd, som herefter ansattes, vilde blive at udrede.
3. Paalægge samtlige disse Embedsmænd at udrede et aarligt Tilskud til denne Kasse, som indeholdtes i deres Gage.
4. Enten fastsætte dette Tilskud til en bestemt aarlig Sum af gennemsnitlig omtrent 120 Rd. for hver med fast Gage lønnet Præst, hvortil da maatte knyttes den Betingelse, at Regjeringen var forpligtet til, ikke at tilstaae flere Præstepensioner end Kassen kunde udrede.
5. Eller, hvad man rimeligviis vilde foretrække, paalægge samtlige paa fast Gage ansatte Præster, efter Grundsætningerne for en gjensidig Forsikkring, at erstatte Pensionsskassen de Beløb, som ville medgaae til deres Embedsbrødres Pensionering, og som altsaa et Nar vilde kunne være noget større, et andet noget mindre.

Skulde man beslutte sig til en saadan Forholdsregel, hvilket selvfølgelig vilde kræve yderligere Undersøgelse og Forberedelse, maa man blandt Andet betænke, at der vil indtræde en Overgangstid, i hvilken Systemet vil være ufuldstændig, nemlig indtil alle Præster ere satte paa fast Gage, og at i denne Overgangstid særegne Regler maae være gjældende, for at ikke enten Statskassen eller Præsterne skulle blive overbebyrdede. Men til at udarbejde en nærmere Fremstilling heraf, antager jeg ikke at der paa Sagens nuværende Standpunkt for mig er tilstrækkelig Anledning.

Kjøbenhavn, den 4de Mai 1867.

Fenger.